

камъ, като други пжтъ. Гледамъ ги. И не мога. Не пипамъ никое. Не мога. Азъ съмъ убиецъ. Убиецъ. Ехъ!

Тая нощъ останахъ у дома. Все мислѣхъ. Какво да се прави? Ще свикнешъ — казвамъ си, като на другъ човѣкъ. Никой не знае. Нѣма улика. Ще свикнешъ.

Но не щя. Има ли тамъ горе нѣкой или нѣма? Но мжчи ме. Съ моитѣ мисли, които преди нѣмахъ, — съ тѣхъ ме мжчи. Помаяхъ се още два деня, измжчихъ се, па отидохъ и се предадохъ въ общината.

Азъ гледахъ съ жалость нещастника! Той е още като ударенъ, не може да се опомни. На раздѣла попитахъ непредпазливо:

— А какво станаха децата, Пано?

Той ме погледна съ страшна болка, не отговори нищо, само махна безнадеждно ржка и заплака.